Lastenosasto

KERTOMUS KUNINKAASTA.

Teille, pienet ystävät, kerrotaan usein satuja. Lainakirjastoista lainaamista kirjoista te luette kauniita satuja kuninkaista ja prinsseistä. Että ne ovat kauniita lukea ja kuulla, tiedän sen itse, sillä olenhan ollut myöskin lapsi ja lukenut ja kuullut monta kaunista satua.

Tämä pikku kertomus on myöskin kuninkaasta, joka oli jalo ja hyvä, oikein köyhäin ystävä. Köyhä, tietämätön kansa häntä kunnioitti. Tämä kuningas oli Oskar toinen, Ruotsin kuningas. Eräänä syyskuun iltana hän ajoi muhkeissa vaunuissaan teatteriin Pohjoista siltaa ajellessa hän näki pienen pojan istuvan erään lyhtypylvään juurella ja lukevan ahkeraan. Hän käski pysäyttää vaunut ja käski pojan luoksensa. Pieni, repaleinen poika astui ujona, miltein pelästyen vaunujen eteen

"Miksi sinä pikku ystäväni siinä istut ja luet, ja mitä se on kuin sinä luet?" kysyi kuningas.

"Minä luen läksyjäni, teidän majesteettinne. Koulusta palattuani täytyy minun heti mennä kauppiaan luo, jonka luona olen palvellut juoksupoikana loma-aikoina. Hänen luona kestää työni myöhään ja kun tulen kotiin on jo pimeä. Äidillä ei ole varaa ostaa lamppuöljyä, kun hänen täytyy elättää minua ja kahta nuorempaa siskoa. Kuja, jossa me asumme, on pimeä, siinä palaa yksi pieni lamppu ja tähän sillalle on niin lyhyt matka", selitti poikanen.

Pohjoissilta oli kuninkaan linnan edustalla ja sen lukemattomat lamput miltei häikäisivät silmiä, kun taas kuninkaan linnan takana, missä vanha Tukholma sijaitsi, oli köyhälistön asuntoja ja ne kujat olivat hyvin huonosti valaistuja.

Pojan vastaus liikutti tämän jalon kuninkaan sydäntä ja hän otti taskustaan yhden kruunun (1 kr. on noin 26c Amerikan rahassa) ja sanoi: "Tässä sulle pieni ystäväni, osta tällä öljyä, että voit lukea läksysi."

Samassa kun hän antoi rahan, oli ympärille kertynyt sanomalehtimiehiä, jotka aina seurasivat kuninkaan matkoja saadakseen kansalle mahdollisimman tuoreet uutiset hänen jaloista töistään. Seuraavana päivänä oli uutinen jokaisessa porvarilehdessä, miten hänen majesteettinsa lahjoitti yhden kruunun köyhälle pojalle, joka istui Pohjoissillalla ja luki läksyjään, koska hänen kotonaan ei ollut varaa ostaa lamppuöljyä. Tämä uutinen taas sai tietämättömän kansan ihmettelemään hänen majesteettinsa hyvää sydäntä. Mutta seuraavana iltana se myös lisäsi lukijoita sillalle. Sanomalehdet kertoivat miten joka lyhtypylvään alla oli kymmenittäin poikasia — vaan kuningas ei sattunut ajamaan silloin ohi.

Kuningas asui komeassa linnassa ja valtio maksoi kaiken mitä hän linnassaan kulutti ja sen lisäksi hän sai kaksi miljoonaa kruunua palkkaa vuodessa. Tämä menoerä kiskottiin kansalta veroina ja köyhä kansa sai suorittaa suurimman osan siitä. Jos tämä kuningas lahjoitti yhden kruunun pienelle pojalle, jonka täytyi tehdä työtä koulun päätyttyä auttaakseen äitiään toimeentulossa, niin oliko hän sen vuoksi hyvä ja jalo?

Mutta yleensä kaikki sadut ja kertomukset kuninkaiden ja prinsien hyvistä töistä ovatkin vaan kirjoitettu siksi, että lapset jo pieninä oppisivat kunnioittamaan heitä joinakin yliluonnollisina ihmisinä, joita joku näkymätön jumala on asettanut kuninkaan istuimelle hallitsemaan ihmisiä. He määräävät sodat ja pakottavat ihmiset murhaamaan toinen toisiansa, nauttien itse voitot sodista. Vaan kun sosialismi on saavuttanut voittonsa, ja se aika ei ole kaukana, niin silloin ei enää hallitse kansoja kuninkaat ja silloin myös häviävät kuninkaat saduistakin. Silloin luemme parempia satuja, luemme niistä kansojen suurista voittopäivistä kun he siirsivät kuninkaatkin hyödylliseen työhön.

Swea.

ORVON OSA.

Metsän tietä yksin astuu
Pieni orpo, turvaton,
Syksyn myrskyn soittaessa
Korven puissa säveltään.

Puolest' oikeuden isä kaatui,
Äidin murheen voima vei.
Kylmäks' häipyi kotiliesi,
Nyt mieroon ainut turva lie.

Rikki kenkä, rikki sukka,
Pieni varvas kiiluaa.
Vatsaa jäytää nälkä julma,
Kyynel' posken kostuttaa.

Mieron tiell' on joulujuhla
Monen, monen orvon nyt.
Taivaan tähdet kynttilöinä,
Armopalat lahjoina.

Annuska.

GILE, WIS.

Hyvää päivää kaikki Lasten Osaston lukijat!

Tämä Gile on pieni paikka, täällä on vähän suomalaisia. Lähimmät kaupungit ovat Montreal ja Hurley. Minä olen 7-vuotias ja olen 4:nnessä luokassa koulussa. Veljeni, joka on 12-vuotias, on 8:nnessa luokassa. Minä käyn mäkeä laskemassa joka päivä. Toivon kaikille hyvää vointia ja onnellista uutta vuotta.

Minerva Sotka.

PALISADE, MINN.

Talvi tuli tännekin. T. k. 9 p. satoi paljon lunta. Koulut ovat olleet kauan suletuna influenssan takia, vaan nyt ne taas avattiin. Siskoni Mary kirjotti Toverittaren No. 48:n, vaan hänen kirjeeseensä oli tullut virhe. Siinä oli "Tuli aiheutti meille $1,200 vahingon." Pitäisi olla "Tuli aiheutti meille $12,000 vahingon." Kirjotan toiste lisää.

Onnellista uutta vuotta kaikille Toverittaren lukijoille.

Toveruudella — Lillian Libeck.

NEW DULUTH, MINN.

Tervehdän kaikkia Toverittaren Lasten osaston lukijoita. Täällä on paljon lunta. Ei täällä ole lentsu paljon vaivannut. Minä olen viidennessä luokassa koulussa.

Onnellista uutta vuotta kaikille, toivoo — Tiny M. Wauhkonen.

MC MURRAY, WASH.

Haloo, pienet Lasten osaston lukijat!

Mennyt on kaunis syksy ja meillä on edessä kolkko talvi. Täällä sataa toisinaan vettä ja toisinaan vähän luntakin ja päivät ovat pimeitä ja ikäviä. Meillä oli paljon lystiä kouluhaalissa jouluk. 21 p. Toivon onnellista uutta vuotta kaikille Toverittaren lukijoille.

Hannes Pasma.

ASHTABULA, OHIO.

Halloo, pienet toverini!

Olen seitsemän vuoden vanha ja olen toisella luokalla koulussa, mutta tänä talvena ei ole paljoa voinut käydä koulua, sillä kahteen toviin, 4 viikkoa kerralla ovat koulut olleet suljettuina lentsun takia. 30 p. joulukuuta avataan koulut jälleen. Kunhan ei enää kolmas taudinpuuska kohtaisi tätä paikkakuntaa. Minäkin olin sairaana kaksi päivää. Nyt on ollut paljon aikaa opetella suomenkieltä. Minä olen lukenut aapisen läpi, josta isä antoi minulle yhden dollarin ahkeruuden palkkioksi. Minun veikko, kolmivuotias, sai ainoastaan viisi senttiä, sillä hän ei osaa vielä lukea; tavata hän osaa, että: o l ol.

Niin, jospa meillä riittäisi innostusta opiskelemiseen niin ehkä meistä suureksi tultuamme olisi jotain toivomista, vaan jos me kulutamme parhaista oppivuosistamme kaikki vapaapäivät aamusta iltaan siinä alituisessa kivien nakkelemisessa, josta on ikäviä seurauksia naapureille, joitten ikkunat rikotaan, niin meillä on paljon aikaa oppia niitä rumia puheita ja tapoja. Jos näin kasvamme ilman vanhempien neuvoja ja ilman pienintäkään velvollisuuden tunnetta, niin me neuvomme näitä pahoja tapoja vielä nuoremmillekin.

Yksi ikävä uutinen minulla vielä on. Minun 3-vuotias serkkuni, Laila Soukka, sai tulen vaatteisiinsa jouluk. 12 p. Hän sai vaikeita palohaavoja ja on heikkona sairaalassa, vaan lääkäri kuitenkin toivoo hänen paranevan.

Täällä taitaa tulla lumeton joulu, kun joulu on ovella eikä lumi ole vielä peittänyt maata niin, että saisi kelkkakyytiä.

Joulu on jo ohi, kun tämä joutuu luettavaksi, joten toivon paljon onnea uudelle vuodelle kaikille tämän lehden lukijoille.

Äidin johdolla, Reino Niemelä.

MAYNARD, MASS.

T. Y. Taiston ihanneliitto piti ensimäisen kokouksen marrask. 17 p. Kokouksen puheenjohtajana toimi Saimi Kleimola, pöytäkirjurina Hilda Jokinen ja jäsenkirjuriksi valittiin Alli Lindfors. Keskusteltiin joulujuhlista ja valittiin huvitoimikunta, johon tuli valituksi Senia Anderson, Laina Kleimola, Vendla Konola, Väinö Linna ja John Erickson, jonka huostaan jätettiin juhlan valmistaminen. Päätettiin pitää työkokoukset ja ohjelmakokoukset vuorottain tiistai-iltoina Taiston talolla.

Viime työkokouksessa, joka pidettiin tk. 3 p., valittiin seuraavat henkilöt johtokuntaan: Saimi Kleimola, Senia Anderson ja Vendla Konola. Johtokunta järjestää työlistan työkokouksiin. Valittiin kolmihenkinen komitea keräämään tilauksia Lasten Joululle; komiteaan tuli Tyyne Wickström, Wilho Wehkoja ja Bertta Saari.

Täällä kävi itäpiirin ihanneliiton opas, Selma Loukola, antamassa ohjeita, ja auttoi meitä järjestämään koulut, kokoukset ja kaikki toimintamme parempaan järjestykseen. Hän luennoi jouluk. 1, 2, ja 3 p. lasten kehittämisestä ja ihanneliiton tarkotuksesta ja sen hyödystä osastoille, puolueelle ja ihmiskunnalle. Me pidettiin ihanneliiton kurssin lopettajaisiltamat torstai-iltana jouluk. 4 p. Taiston talolla. Iltamaa voidaan pitää hyvin onnistuneena osanottajain ja ohjelman puolesta, lukuunotettuna lyhyt aika ohjelman harjotukseen. On toivottava, että kaikki ihanneliitot innokkaasti ottaisivat käytäntöön Selma Loukolan antamat ohjeet. Meidän kaikkien ihanneliittolaisten velvollisuus on käydä osastomme kouluissa ja ihanneliiton kokouksissa, että me tulevaisuudessa olisimme kykeneviä taistelemaan luokkataistelussa työläisten puolesta. — W. K.

TERVEHDYS VUORISTOSTA

Onnellista uutta vuotta kaikille seurustelutaupalaisille.

Kutsun teidät kaikki luokseni tänne länsi-Coloradon vuoristoon. Täällä on monta ihmettä nähtävänä ja monta hyvää läksyä opittavana luonnon suuresta oppikirjasta.

Matkustamme ensiksi Curay nimiseen kylään, joka on pesiytynyt Sneffels-vuoriston pohjoiselle rinteelle. Kaupunki on 7,709 jalkaa yläpuolella merenpinnan. Sitä ympäröivät vuorten harjat, joiden huiput nousevat joissain paikoin toisen 7,000 jalkaa korkeammalle. Kaupungin itäisellä ja eteläpuolella olevat vuoret ovat loivia, nousten hitaasti taivasta kohden, ja niiden rinteet ovat paikkapaikoin mänty- ja lehtimetsän peittämät. Pohjois- ja länsipuolella olevat vuoret sensijaan nousevat jyrkkinä seinämäisinä rinteinä, joita ei peitä minkäänlainen kasvillisuus. Vaan niitä koristavat moniväriset kivijuovat, jotka välkkyvät auringonvalossa mitä kirkkaimmilla väreillä. Sadetta uhatessa ne pukeutuvat ihmeellisen pehmeisiin punasilta kuultaviin sinipukuihin, ja kirkkaina kuutamoöinä niitä peittää salaperäinen hopean-sininen harso.

Tuolta takaa pistäytyy vanhan tulivuoren huippu, joka lepää hopea- ja kultahiekan muodostaman vaipan alla. Se välkkyy ja kimaltelee auringonvalossa. Sen rinteellä on suuri kultakaivos.

Tiedän, että tuo oiva kelkkamäki houkuttelee teitä. Menemme sinne. Se on pisin ja jyrkin kelkkamäki, mitä olen ikinä nähnyt, vaan sitä laskiessa on oltava varovainen, ettei laske Uncompahgre-jokeen.

Näettekö noita valkoisia pilkkuja tuolla vuoren melkein seinämäisellä rinteellä? — Katselkaa tarkasti, niin näette kuinka ne liitelevät yhdeitä jyrkänteeltä toiselle. Ne ovat villejä vuorilampaita. Kesäisin ne eivät koskaan näyttäydy vuorten kaupunginpuoleisilla rinteillä. Talven tullen kun lumi peittää heinän ja halla on karistanut viimeisetkin lehdet puista, ne tulevat kaupunkilaisten niille laittaman ruokapöydän ääreen. Tuolla yksi jo on hypännyt tavaravaunuun, jossa niiden heiniä säilytetään. Talven aikana ne kesyyntyvät, vaan kun kevät-aurinko on sulattanut lumen ja herättänyt kukat ja kaikki kasvit, hylkäävät vuoristolampaat ihmisten laittamat heinäkasat ja kiirehtivät villiin vuoristoon elämään omaa vapaata elämäänsä.

En ole koskaan kuullut lampaita ylistettävän muusta kuin lammasmaisuudestaan, vaan nämä vuoristolampaat ovat paljon viisaampia kuin työläiset, sillä ne eivät anna kenenkään keritä itseään.

Lähdemme nyt kävelyretkelle etelää kohti. Polkumme kulkee Uncompahgre-joen reunaa pitkin. Täällä joen itäisellä puolen on useampia kuumia lähteitä. Noista lähteistä nousee höyryä

(Jatkoa yhdennelläteista sivulla)